

684

1820. Ἐπισκοπικὴ ἀπόφασις μ. Γερασίμου Αἰγίνης καὶ Ὑδρας,
ἀπὸ 19 Μαΐου,
ἐν 25, τ. 6, σ. 340.

(Ἐπὶ ἀναιτίου λύσεως μνηστείας, ἀπεφασίσθη) «ἀφ' οὗ χάση ὁ γαμβρός του τὸ ἕως ὀγδο-
ήκοντα γροσίων κερδάνι καὶ ἐπιστρέψη καὶ ὅσα εἶχε λαβωμένα ἀπὸ τὸν πενθερόν του, νὰ
μετρέησῃ ἔτι καὶ ἄλλα διακόσια γρόσια καὶ οὕτω νὰ εἶναι ἐλεύθερος . . .».

685

1820. Ἀπόφ., 3 Ἰουλ., Προεστώτων Νάξου, περὶ ἀκυρώσεως πωλη-
τηρίου,
μὴ γενομένου κατὰ τὴν «ἀρχαίαν ἔννομον συνήθειαν». Ἀνέκδοτος ἐν ΓΑΚ, φάκ. 163,
Ζερλέντη.

686

1820. «Κωνσταντίνου Ἀρμενοπούλου . . . ἡ Ἐξάβιβλος
εἰς κοινὴν γλῶσσαν . . . Ἐκδόσις πρώτη . . . Ἐν Βενετία, ἐν τῇ
τυπογραφίᾳ Πάνου Θεοδοσίου».

Πράγματις' ἔκδοσις.

687

1820. Γαλλικὸς ἐμπορικὸς Κώδῆξ, μεταφρασθεὶς εἰς τὴν καθομιλουμένην
ἡμῶν διάλεκτον παρὰ Θ(εοδώρου) Ρ(άκου). Ἐν Παρίσις . . .

688

1820. Ἀναφορὰ τῆς Κοινότητος Πάρου, ἀπὸ 15 Φεβρ., πρὸς τὸν
καπουδὰν πασᾶν,
ἐν 308, καὶ ἐν 198.

« . . . ἀναφέρομεν γοερῶς . . . ὅτι μετὰ τὸ πασαλίκι τοῦ . . . Χουσεῖν πασσᾶ . . . ἐξ αἰτίας
τῶν νέων δόσεων καὶ ἀσυνήθιστον ἐπιφορτισμοῦ, ὅπου ἐπληρώναμεν καὶ πληρώνομεν καὶ
ἐξαιτίας τῶν πονυπασίσηδων οἱ ὅποιοι . . . πέρνονν ποσότητος χρημάτων ὑπερόγκους,
κατήντησε τὸ ἀθλιέστατο νησί μας, κοινῶς τε καὶ μερικῶς, εἰς χρεὴ βαρύντατα καὶ εἰς μίαν
ἐλεεινὴν καὶ ἐσχάτην πτωχίαν . . . Νὰ σηκωθοῦν εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ ἡμᾶς ὅλαι αἱ ἀσυνήθισται
δόσεις καὶ ἐπιφορτισμοί . . . Πένδε προβάτων νὰ μὴ πληρώνωμεν, ἐπειδὴ . . . δὲν εὗρί-
σκονται πρόβατα εἰς τὸ νησί μας . . . σουγὲμ παρομοίως νὰ μὴ πληρώνωμεν, ὡς νέον
δόσιμον καὶ αὐτό· πεσινάτι καὶ πακιγιὲ νὰ πληρώνωμεν μόνον τόσον, ὅσα ἐπληρώναμεν
καὶ ἐπὶ . . . Χουσεῖν πασσᾶ. Προσφορὰν καὶ συνεισφορὰν . . . νὰ μὴ πληρώνωμεν. Βοήθειαν
νέας δραγουμανίας νὰ μὴν πληρώνωμεν. Ζαπίτης ἢ ταγσηλδάρης νὰ μὴν ἔρχεται εἰς τὸ
νησί μας . . . ἀλλὰ νὰ ἔρχεται καθῆς, κατὰ τὸ παλαιόν, νὰ κρίνῃ, τὰς μερικὰς ὑποθέσεις μὲ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

τὸ μαραφέτι τῶν προεστώτων καὶ κατὰ τὰς τοπικὰς συνηθείας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μὲν τὰς ὑποθέσεις ὁποῦ κάμνει ταχσῆλι, νὰ πέρνει ρέσιμον 10 ο/ο, ἀπὸ δὲ τοὺς σερετ δαβᾶδες νὰ μὴ ζητῇ . . . οὔτε ὀβολόν. Νὰ μὴν ἔρχονται εἰς τὸ ἐξῆς βεκίληδες τῶν δραγουμανέων εἰς τὰ νησιά μας, διὰ νὰ συνάζουν τοὺς πακιγιέδες, μήτε βηκιαλέτι νὰ πληρώνωμεν . . . "Όταν ἔρχονται μαμούρηδες, πουμπασίρηδες εἰς τὸ πτωχὸν νησίον μας διὰ κοινὰς ὑποθέσεις, νὰ διορίζεται ἐγγράφως εἰς τὸ πονγιουρουλδὶ τὸ χισμέτι των ἐγγράφως, κατὰ τὸ χάλι μας, καὶ ὅταν δὲν εἶναι διωρισμένον τὸ χισμέτι των ἐγγράφως, οἱ πουμπασίρηδες νὰ μὴ ζητοῦν ἐδῶ τίποτε. "Όσοι πουμπασίρηδες σταλθοῦν δι' ὑποθέσεις μερικάς, νὰ μὴν ἡμποροῦν νὰ ζητοῦν, οὔτε νὰ πέρουν ἀπὸ τὴν κοινότητα οὔτε χισμέτι, οὔτε ταϊνάτι, ἀναθεωρουμένου τοῦ δαβᾶ, κατὰ τὴν τοπικὴν μας συνηθειαν καὶ νὰ πληρώνῃ τὸ χισμέτι ὁποῖος ἔχει τὸ ἄδικον . . .».

689

1819. Γράμμα, τῆς 5 'Ιαν., τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Θεοδώρου Ρίζου, πρὸς προεστῶτας τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . ἦλθε προσκλαιόμενος εἰς ἡμᾶς ὁ Γιάννης Λούπας, διὰ τὴν παράνομον καὶ ἄδικον ἀπόφασίν σας εἰς μίαν του διαφοράν. Ἐπειδὴ λέγει, ἀπόθανεν ἡ μητέρα του, πρὸ ἐννέα μηνῶν, μαθάνωντάς το αὐτὸς ἐδῶ, ἦλθε προσλαβόντως ἐξεπίτηδες, διὰ νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν εὐρεθεῖσαν περιουσίαν της, ὡς μοναχογιὸς καὶ υἱός, εὐχάριστος μάλιστα εἰς τοὺς γονεῖς του, κατὰ τὴν ἐκθεσίαν ὁποῦ μάς ἔκαμε, τόσον τοῦ πατρικοῦ χρέους, ὅποῦ αὐτὸς ὡς μόνος κληρονόμος ἐπλήρωσεν, ὅσον καὶ τὴν περιποίησιν ὅπου ἔκαμνε τὴν μητέρα του εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν, καθὼς σὰς εἶμαι γνωστόν. Εὐρίσκοντας ὁμῶς τὰ γονικά του πράγματα μοιρασμένα εἰς ἄλλους ἀπὸ τὴν ἰδίαν μητέρα του, ἔκαμεν εἰς τὸ κοιτήριον ἀγωγὴν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐγνώρισαν τὸ δίκαιόν του, ὅτι, ὡς υἱός, ἔχει δικαίωμα νὰ γένῃ καὶ ὀλικῶς κληρονόμος, κἂν ἡ μητέρα του, διὰ λόγους ὁποιοῦσδήποτε, φαίνεται νὰ τὸν ἀπεκλήρωσε. Πλὴν μερικοὶ ἀπὸ λόγου σας, ἀντιτείνοντες εἰς τοῦτο διὰ τὰ τέλη σας, ἀποβάλατε τὸν ἄνθρωπον ἄπρακτον, οὔτε τὸ δίκαιον σεβόμενοι, οὔτε τὰς ποινὰς τοῦ πολιτικοῦ νόμου φοβούμενοι, παραβαίνοντες οὕτω παρατόλμως τὸν γενικώτατον νόμον, ὅστις δικαιώνει πάντοτε τὰ παιδιὰ νὰ κληρονομοῦν τὴν γονικὴν των περιουσίαν, κἂν οἱ γονεῖς ἀντιπράττουν ἐνίοτε, παραφερόμενοι ἀπὸ τὰ πάθη των καὶ αὐτοί. Ἡμεῖς λοιπόν, διὰ τὸν νόμον τοῦτον, αποφαινόμενοι πολιτικῶς, γνήσιον καὶ μόνον κληρονόμον τὸν εἰρημένον Γιάννην τῆς γονικῆς του περιουσίας, προστάζομεν αποφασιστικῶς, νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἀνενόχλητος καὶ ἀναντίστατος, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς παρουσίας μας . . . ὅσον καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα κινητὸν καὶ ἀκίνητον γονικά του, πληρώνοντας ὅσον χρέος εὐρέθῃ, ὅσαν ἐξοδεύθησαν εἰς τὴν θαντὴν τῆς μητέρας του, ἀποδίδοντας δὲ καὶ ὅσα αὐτὴ εἰς τὴν διαθήκην της διορίζει διὰ τὴν ψυχὴν της. Τὴν δὲ νόθον κληρονόμον ἀνεψιὰν ἀποξενώνομεν ἀπὸ τὴν τοιαύτην κληρονομίαν, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ φυσικοῦ Νόμου, σεβόμενοι καθηκόντως τῆς φύσεως τὰ δικαιώματα . . .».

690

1820. Ἐγγραφον, ἀπὸ 3 'Ιουνίου, τοῦ δραγομάνου τοῦ καπουδᾶν πασᾶ Ν. Μουρούζη, πρὸς τοὺς προεστῶτας καὶ συνδίκους νήσου Ὑδρας,

